

Kalandor a tengeren

Admiral Scheer

A legsikeresebb német portyázó
története

Írta: Izolde Johannsen

1.

Atlanti-óceán
1940.12.06. péntek
reggel hét óra

– Mondja, Gallinat őrmester, mit búslakodik idekint?

Pietsch tengerész főhadnagy vidám szavaira a tengert bámuló megfigyelő morózsán a vízbe köpött.

– Hol az átkozott macska? – morgott kedvetlenül. Hátat fordított a tengernek, karba tette kezét, úgy nézett farkasszemet a társával. Duójuk az *Admiral Scheer* nehéz-cirkáló legfőbb partnerének számított. Ulrich Pietsch és Wilhelm Gallinat, az Arado AR 196 fedélzeti hidroplán kétszemélyes alakulataként azt a feladatot kapta, hogy küldetésük során sikerre vezesse a portyázó hadihajót. Régről ismerték már egymást, együtt szolgáltak 1940 júniusában a *Gneisenau*.

Pietsch közben kigombolta kabátját, hagyta, hadd járja át a kora reggeli, sós illatú szél. Utána félrefordult, tenyerével eltakarta száját. Rágyújtott, a füstölgő szálát átnyújtotta a magas, vállas őrmesternek. Saját cigarettáját csak ezt követően gyújtotta meg.

– Miféle macska? – kérdezte végül, azzal hosszasan kifújta a füstöt. Rövidre nyírt, szőkésbarna haja nem látszott ki a sapka alól. Összehúzott szemmel méregette a végtelen vizet.

– Olyan a szám, mint a pöcegödör. Úgyhogy biztos van itt egy macska, amelyik belerondított! – felelt utálkozó fintorral a borostás őrmester.

Pietsch kacagott az örök elégedetlenkedő újabb ke-servén.

– Ha meglátom, jól belevágom a vízbe. Tessék! Egyen almát, attól jobban lesz! – mormolta összeszorított ajkakkal.

Gallinat rosszkedvűen fordult felé. Pietsch hunyorgott, azzal bűvészi könnyedséggel előhúzott egy kifényesített almát a kabátzsebéből. Gallinat szemöldöke, az alma láttán, magasra szaladt.

– Azért ez túlzás!

– Most meg mi lelte? Tán kukacos? Netán foltos, vagy behorpadt?

– Nézzen rá, főhadnagy! Árulja el nekem, honnan a csudából szereznek ilyen kicsi almákat? Ne, ne is válaszoljon, majd én megmondom! Direkt nekünk termesztik. A Hadítengerészlet kapja a törpe méretű almát!

– Badarság!

Pietsch átdobta neki a gyümölcsöt. Gallinat elkapta, és mint egy ritka rovar, száránál fogva a két ujjá közé csíptette.

– Higgye el, hetekig csiszolták, hogy ilyen kicsi legyen! Hja, azért köszönöm!

Két harapás után az alma eltűnt, csak parányi szára maradt meg. Wilhelm Gallinat elgondolkodott, míg önkéntelenül sodorgatta a hüvelyk s mutatóujja közé csíptetett csöpp növényi szárat.

– Észrevette már, hogy a héten háromszor is babot ettünk?

Az Arado pilótája ennek hallatán karba tette kezét, szétvetette lábát, úgy várta a panaszáradatot. Társa zavartalanul folytatta:

– Így van! Háromszor. A séf még a végén lázadást szít!

– Igen, tudom. Én is azt ettem.

– Megáll az ész!

– Márpedig minden okkal történik, Wilhelm. Vegyük például a babot.

– Az Arado még a végén magától felszáll. Üzemanyag takarékoság talán az ok?

Ulrich Pietsch messzire pöckölte a tövig szívott csikket.

– Frászt! Beázott a tárolóhelység. A bab berohadt volna. Kényszerűségből esszük, kedves barátom.

– Értem már! Valóban más megvilágításba helyezi a dolgokat.

Pietsch ekkor hátralépett a korláttól. Hetykén félrecsapta sapkáját. Gallinat kíváncsian leste, mire készül. A pilóta vigyorgott.

– Két évvel ezelőtt egy csinos, brémai lánynak udvaroltam. Anyám szegény jót akart, amikor hazatértem, nagy tál babfőzelékkel várt. Füstölt húst szerzett, a jó ég tudja honnan. Gondolhatja, degeszre ettem magam. Kora estére vártak a lányos házhoz, ahonnan a kedvesemmel táncmulatságba indultunk.

Előadása közben elegánsan meghajolt, eközben karját nyújtotta képzeletbeli partnerének. Gallinat felnevetett, mire Pietsch rákacsintott.

– Istennek hála, tangóval nyitottunk. Ide-oda suhantunk a parketten. Szegény leányzó talán azt hitte, a tánc nagymesterével akadt össze. Én ott és akkor megfogadtam, hogy soha többé nem eszek babot találka előtt, még akkor sem, ha az életem múlik rajta!

A hidroplán két fős legénysége harsány kacagással fogadta a napfelkeltét.

Mindeközben a tisztek étkezdéjében lázas munka folyt. Wolfgang Hübner korvettkapitány, navigációs tiszttel vezetésével öten ülték körbe az asztalt.

– Tehát én leszek az udvari borbély, Defant, maga pedig az udvari jegyző – fordult oda Hübner a fiatal, huszonhat éves meteorológus tiszthez. – Ha Gruber erre tévedne, azonnal fordítsák le a lapokat. Nem láthatja!

– Igazak a hírek, hogy az elsőtiszt is részt vesz az avatáson? – kérdezte őt a meteorológus.

– Igen. A mi derék Ernst Gruberünk ott fog parádézni a többi tejfelesképű matrózzal. Hogy áll a rajz?

– A sellő már elkészült! – Friedrich „Fritz” Defant hadnagy, hangos biztatás közepette átnyújtotta a lapot. Hübner füttyentett.

– Ejha! Maga látta az én Irenémet, Defant! Ez vért kíván!

– Nana! Maga látta az én Michaelámat, ne is tagadja, ha azonnal felismerte a domborulatairól!

– Kik ezek a tiszteletreméltó hölgyek? – kíváncsiskodott Reinhold Starzinski sorhajóhadnagy, a második tüzértiszt. Hübner szigorú képpel fordult oda hozzá:

– Maga ehhez túl fiatal, Starzinski!

– Defant, én megrajzolom Neptunt! – ajánlkozott lelkesen Rolf „Emden” Woytschekowsky tengerész főhadnagy, híradófőnök. Amint eljutott hozzá a papírlap, megnyálazta a ceruza végét, azzal nekilátott.

– Maga alulról rajzolja a tenger istenét? Miért nem a koronával kezdi?

– Zavarja tán? Alulról szoktam kezdeni a rajzokat.

Körégyültek. Ludolf Petersen tartalékos tengerész hadnagy, a velük utazó zsákmánytiszt, odafurakodott közéjük. Amikor a lap bal felső sarkában elkészült Neptun stilizált portréja, rosszállóan hümmögött.

– Jócskán öregített rajtam, hallja-e? – fakadt ki elégedetlenül.

– Maga lesz Neptun? – csodálkozott a híradófőnök.